

NIEUWSTUNDINGEN. OOST-INDIË.

BATAVIA den 29 november. Van Poelo-Pinang wordt, in het midden van October, gemeld, dat men niet zonder vrees was voor een inval van Siamische henden, die zich, op den tegenover liggenden oever van het schier-eiland van Malakka, op het Quedasche grondgebied, vereenigd hebben, en het voornemen aan den dag leggen, om met geweld den koning van Queda, die sedert eenigen tijd uit zijne staten is ontvlugt en zich onder de bescherming der Britsche autoriteiten op Poelo-Pinang heeft gesteld, van daar weg te halen. Het tijdstip voor den inval zou tegen het einde dezer maand bepaald zijn, doch, daar het gouvernement te Poelo-Pinang van alles onderzocht is geweest, zijn natuurlijk genoegzame maatregelen genomen, om de Siamers, indien zij hun voornemen nog ten uitvoer mogen brengen, duchtig te ontvangen. Het garnizoen te Poelo-Pinang was intusschen reeds versterkt met een uit Bengalen aangekomen regiment, en de koning van Queda was tot meerdere zekerheid in het fort overgebracht. Twee vaartuigen, door de overvoer van het eiland uitgezonden, om kondschap van den overval in te winnen, waren door de Siamers genomen. Hoezeer voor de hoofdplaats zelve op Poelo-Pinang niets te vrezen is, bestaat echter de mogelijkheid, om in de omtrenten hier of daar op het eiland schade en verwoesting aanrichten; zijnde de zeeënge, tuschen het eiland en den vasten wal, slechts weinige mijlen breed. Men is algemeen van gevoelen, dat het gouvernement van Britsch-Indië den euvelmoed der Siamers nader in dat rijk zelve zal gaan bestraffen, en dat eene kleine expeditie naar Bangkok het gevolg van deze krijgsvervoering der Siamische henden zal zijn.

Den 27 november lagen te Batavia ter reede Zr. Ms. fregat Melampus, Dn. 2. Gito te Samarang, Zr. Ms. kanonneerboot no. 16, en te Sourabaja Zr. Ms. fregat van der Werff.

D U I T S C H L A N D.

NEUMARKT den 7 maart. De dag van gisteren was allerverfrikkelijkst voor de bewoners van het naburige dorp Camose. In eene boerderij ontstond een hevige brand, die zich, door den sellen wind, weldra over het gansche dorp verspreidde en door welke 58 woningen, waaronder de pastorie en twee schoolhuizen, geheel afbrandde; ook de kerk heeft groote schade geleden. Een ongelukkig lot schijnt over deze geheele kreits te waren, want, in een tijdsbestek van 9 maanden, is dit de 21ste brand van aanbelang, waarmede dezelve is bezocht geworden, en, in den jare 1822, zag zij de hoop later veldgewassen, in 58 buurtschappen, door den hagel vernield.

G R O O T - B R I T T A N J E.

LONDEN den 23 maart. Brieven uit Parys melden, dat de Fransche staatsgezant, de heer de Marcellus, die onlangs uit Madrid teruggereerd is, zeer ongunstige berichten van den toestand van Spanje geeft. Er verschijnen gedurig decreten van het Spaansche gouvernement, ten aanzien van het herstel der financiën, over de aanneming der volksvijl en de zamentelling van een leger. Den eenen dag vult de minister der schakist de courant van Madrid met zijne besluiten; den anderen, de minister van binnenlandsche zaken; den derden, de minister van oorlog. Maar die besluiten hebben schier geene vrucht buiten de drukkerij, waar zij gezet en afgeleverd worden. De heer de Marcellus verheeft, zegt men, niet, dat in Spanje tegenwoordig eene volkomen regeringtoestand plaats heeft. Dwepzucht, armoede, en alle daaruit voortvloeiende onheilen, zoo lichamelijke als zedelijke, zijn zoodanig aan de orde van den dag, dat de Fransche troepen nauwelijks den schijn van orde buiten hunne garnizoenen kunnen handhaven, en hartelijk wenschen om een land te komen, dat zij de Hel der Legitimiteit noemen. Het gebrek aan geld is zoo groot, en de aanvraag daarom zoo dringend te Madrid, dat men geloofst, dat het Spaansche ministerie eindelijk wel zal moeten zoeken bij anderen eene leening tot stand te brengen, dan bij Guehard en de geestelijkheid; waartoe dan noodzakelijk zal moeten voorafgaan eene erkenning van de leeningen, onder het constitutionele gouvernement gedaan.

De volgende opgave, getrokken uit eene redevoering van den in het vorige jaar overledenen secretaris van het Britsch buitenlandsch bijbelgenootschap, levert een overzigt van den aanwas van het getal Christenen, van de 1ste tot en met de 18de eeuw:

Eeussen.	Getal Christenen.	Eeussen.	Getal Christenen.
1.	500,000.	10.	50,000,000.
2.	2,000,000.	11.	60,000,000.
3.	5,000,000.	12.	70,000,000.
4.	10,000,000.	13.	75,000,000.
5.	15,000,000.	14.	80,000,000.
6.	20,000,000.	15.	100,000,000.
7.	25,000,000.	16.	125,000,000.
8.	30,000,000.	17.	155,000,000.
9.	40,000,000.	18.	200,000,000.

Stellen wij nu de geheele bevolking der aarde op 1,000,000,000, dan zullen de volgende getallen nagenoeg eene juiste verhouding van het menschengetal in betrekking tot den godsdienst, opleveren:

Joden — derzelver getal blijft nagenoeg op dezelfde hoogte	2,500,000.
Christenen — thans sterk toenemende	200,000,000.
Mahomedanen — blijven op dezelfde hoogte of nemen af	140,000,000.
Heidenen, of de zoodarigen welke geene der drie vorige godsdiensten belijden — en afnemen	657,500,000.
Geraamd geheel	1,000,000,000.

De Christenen verdeelen zich in:

Roomsch-Katholiken	90,000,000.
Grieken of Oosterfche	35,000,000.
Zoodanigen, welke geene der twee vorige godsdiensten belijden	75,000,000.
Totaal	200,000,000.

Sedert 1818 zijn de Christenen in alle werelddeelen sterk toegenomen. De H. Schrift wordt door bijna duizend bijbelgenootschappen, waarbij dage lijks nog nieuwe komen, naar alle kanten verbreid. In 1800 hadden de Evangelische zendelingen niet meer dan 157 etablissementen in alle werelddeelen. Thans is hun getal tot 250 gestegen en vermeerdert nog steeds. Hunne inkomsten bedroegen in 1819 180,000 ponden. Ook de zendelingen der Roomsch-Katholijke kerk verflaauwen niet in hu-

nen ijver, om het geloof voort te planten; en in den loop dezer eeuw is een aanzienlijk getal uitgaven der H. Schrift voor hen gedrukt geworden.

F R A N K R Y K.

PARYS den 27 maart. De zitting van gisteren is wederom uitsluitend besteed tot het hooren van rapporten omtrent de wettigheid der benoemingen. Hoezeer door sommige leden aangetast; zijn alle de benoemingen, waartrent de bureaux tot heden toe gerapporteerd hebben, overeenkomstig die rapporten, goedgekeurd; uitgezonderd eene eenige. Het is die van den heer Benjamin Constant, welke, door het achtste bureau als wettig beschouwd, desniettemin door den heer Duden met zulk eenen nadruk is aangegrepen, dat de behandeling dezer zaak een groot gedeelte der zittingen van gisteren en heden heeft weggenomen. De heer Duden betwist zijne partij niet alleen de wettigheid van deszelfs verkiezing tot afgevaardigde, maar deszelfs hoedanigheid als Franschman. De heer Constant, zegt hij, is zulks noch door geboorte, noch van afkomst, noch door naturalisatie. Hij is het niet door geboorte, vermits hij te Lausanne het licht gezien heeft. Zijne afkomst maakt hem evenmin tot eenen Franschman, daar zijn geslacht reeds in 1605 het koninkrijk verlaten heeft, en zijn vader nog in 1792 te Geneve aanzienlijke ambten bekleedde. Naturalisatie is hem nimmer verleend geworden. De heer Constant beweert dezelve niet te behoeven, om dat hij zitting gehad heeft in het tribunaat; maar 's konings ordonantie van den 4 juni 1814 yordert, om in de kamers te kunnen zitten, uitdrukkelijk naturalisatie ten aanzien aller vreemdelingen, zelfs wanneer zij de regten van Franschen beoefenen of in Frankrijk hooge ambten bekleed hebben. Op dezen grond zijn naturalisatie brieven verleend geworden aan den markschalk Masfina, den hertog van Dalberg en den heer Grefuhl. Als teruggekeerde Protestant is de heer Constant niet genaturaliseerd, want hij zelf beweerde in '96, dat de Protestanten, hoezeer in het bezit hunner goederen, niet in dat hunner regten hersteld geworden waren. Daarenboven is de intrekking van het edikt van Nantes de reden niet geweest, waarom zijn voorvader het land verlaten heeft; hij heeft het verlaten volle tachtig jaren vroeger, onder de regering zelfs van Hendrik den Vierden en om eene geheel andere reden, om de misdaad van hoog verraad. De heer Constant heeft, in een rekwest, waarbij hij, zelfs dus niet als Franschman beschouwende, aan den raad van vijfhonderd verzoekt als zoodanig erkend te mogen worden, verklaard, dat zijn voorvader Frankrijk verlaten had, als begrepen in eene tezen verscheidene Protestanten ingebrachte beschuldiging, dat zij eene republiek wilden invoeren. Inderdaad spreken Sully's gedenkschriften van zulk eene zaak. Eindelijk is de vader van den heer Constant, schoon zich in Frankrijk gevestigd hebbende, weder naar Geneve terug gekeerd. Op deze gronden stelt de heer Duden voor om, afwijkende van het gevoelen, hetwelk de heer Benjamin Constant in 1819 als lid der kamer heeft doen aannemen, hem te verklaren daartoe niet gerechtigd te zijn.

De verdediging van den heer Constant, welke hij in de zitting van gisteren reeds begonnen had, is in die van heden door hem voortgezet geworden. Hij voert aan, dat brieven van naturalisatie niet altoos noodig zijn, getuige de heer Dumont, die, schoon een gewezen Zwitsers officier, thans par van Frankrijk is. Voorts zegt hij, dat zijn vader nimmer naar Geneve is terug gekeerd; dat hij, na in 1791, door den gewezen minister van Lodovik XVI, den heer Terrier de Montuel, destijds maire van Dôle, als Franschman erkend te zijn geworden, sedert nimmer Frankrijk verlaten heeft en op zijn landgoed bij Dôle gestorven is. Mijn rekwest aan den raad van vijfhonderd, vervolgd de heer Constant, strekte niet, zoo als de heer Duden doet voorkomen, om het Fransche burgerrecht te verzoeken, maar herinnerde dat mijn vader het verkregen had. Dit verzoek was noodig, om dat de wet het verlies dier regten aan eene zevenjarige afwezigheid verboden, en dat ik inderdaad zeven jaar buiten Frankrijk gewoond had; doch het rekwest is niet gelijk de heer Duden voorgeeft, verworpen, maar geadjourné; terwijl vervolgens de raad, door mij een ambt te vertrouwen, hetgeen niemand dan een Franschman vervullen kon, erkend heeft dat ik het ben. Voorts voegt de heer Constant er nog bij dat, bijaldien zijn recht aan eenigen twijfel onderworpen ware, het ministerie hem in 1818 buiten allen twijfel geweerd zou hebben.

N E D E R L A N D E N.

AMSTERDAM den 27 maart. De Portugesche consul, de heer de Charro, heeft openbaar bekend gemaakt, dat het Portugesche gouvernement nimmer zal erkennen eene leening van het tegenwoordig de facto gouvernement van Rio-Janeiro, en dat alle verbintenissen van dien aard door Z. M. den koning van Portugal als nietig en van onwaarde zullen worden aangemerkt alsmede, dat het Fernambuk hout, het stoffgoud, de diamanten, de orfjes en het ivoor van Brazilië, bij uitsluiting toebehoorende aan de Portugesche kroon, deze voortbrengselen ten allen tijde door dezelve zullen kunnen worden benaderd, wanneer dezelve niet door of voor rekening van het Portugesche gouvernement zijn verkocht.

's GRAVENHAGE den 30 maart. Gisteren ochtend, ten 10 uren, is Z. K. H. de Prins van Oranje van hier naar Amsterdam vertrokken, om aldaar het bal, dat er ten hove zal plaats hebben, met zijne hooge tegenwoordigheid te vereeren. Het korps diplomatique is ook op hetzelfde verzoekt, en daarenboven zijn er zoo men zegt, 1,500 uitnodigingen voor dit feest, hetwelk allerlusterrijkst zal zijn, gedaan. De Koninklijke familie wordt morgen in deze residentie terug verwacht.

Men verneemt, dat de heer Harbauer, geneesheer van Z. M. den Koning, en inspecteur-generaal van den geneeskundigen dienst, die, ter herstelling zijner reeds lang zeer kwijnende gezondheid, voor eenige dagen naar Parys was vertrokken, voor zijne komst aldaar, te Kamerijk, in zijn logement, is overleden.

De stedelijke regering van Bergen in Henegouwen zal, den 22 der staande maand, eene aanbesteding laten doen tot het bouwen van eene kazerne voor infanterie, welke op 154,000 gulden begroot wordt.

Er heeft, den 24 dezer maand, te Luik eene bijeenkomst van eenige der voornaamste kooplieden van die stad plaats gehad, ten einde te raadplegen over het indienen van een adres aan de overheid, om te verzoeken dat er maatregelen mogen worden genomen, ten aanzien van de Hollandfche duiten, welke men te Luik in omloop brengt als Luiksche oortjes, welke waarde hooger is dan die der duiten. De commercie is van gevoelen dat die kopera mink alleelij moet worden geduld in de provincien alwaar dezelve zijn ingevoerd. De Luiksche oortjes, zeggen zij, zijn in de Noordelijke provincien zelfs als duiten niet gangbaar, waarom zouden wij dan verplicht zijn de Hollandfche duiten aan te nemen? Men verzekert, daarenboven, dat eenige speculanten verscheidene vaatjes met duiten uit Holland hebben doen komen, om dezelve te Luik als oortjes in circulatie te brengen.

